

РЕШЕНИЕ

№ 7646

гр. София, 17.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 17.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **9061** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], жк Г. М., [улица], представлявано от управителя Б. М. А., против ревизионен акт (РА) № Р-22221420003064-091-001 / 07.05.2021 г., издаден от А. Г. М. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и А. Б. Г. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, потвърден в оспорената част с Решение № 1128/26.07.2020г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ДД“ОДОП“) С. при Централно управление на Националната агенция за приходите (ЦУ на НАП), с който на дружеството е ангажирана отговорност по реда на чл. 177 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) в размер на 12 376,66 лв. за дължим и невнесен данък върху добавената стойност (ДДС) от [фирма], ЕИК[ЕИК] по 38 фактури, издадени в данъчни периоди м. 01 и м. 02.2019 г. и са начислени лихви в размер на 2 750,30 лв.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения РА. Твърди се, че той е издаден при съществени процесуални нарушения. Изложени са подробни доводи за неговата материална незаконосъобразност. Жалбоподателят моли съда да го отмени изцяло. Претендира присъждане на направените разноски.

Ответникът, директорът на Дирекция “ОДОП” С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Излага доводи за законосъобразност на оспорения РА. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени предоставените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия № Р-№Р-22221420003064-020-001/ 27.05.2020 г., издадена от А. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., изменена със Заповед №Р-22221420003064-020-002/16.12.2020 г., спряна със Заповед за спиране №Р-22221420003064-023-001/ 22.07.2020г., възобновена със Заповед за възобновяване №Р-22221420003064-143-001/06.11.2020 г. Предмет на ЗВР е отговорност на ревизираното лице по реда на чл. 177 от ЗДДС за дължим и невнесен ДДС от [фирма], ЕИК[ЕИК] по 38 фактури, издадени в данъчни периоди м. 01 и м. 02.2019 г. Издателят на ЗВР е компетентен да издава заповеди за възлагане на ревизия съгласно Заповед №РД-01-128/18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221420003064-092-001/24.03.2021 г., връчен на 20.04.2021 г. В срока по чл.117, ал.5 от ДОПК не е постъпило писмено възражение срещу него.

Ревизионното производство приключва с издаването на ревизионен акт (РА) №Р-22221420003064-091-001 от 07.05.2021 г., издаден от А. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и А. Б. Г., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. Ревизионният акт е връчен на ревизираното дружество на 17.05.2021 г.

Със спорния ревизионен акт е ангажирана отговорността на дружеството по чл.177 от ЗДДС, като са установени задължения в общ размер на 12 376,66 лв. по 38 фактури, издадени от [фирма] в данъчните периоди м.01.2019 г. и м.02.2019 г. с предмет на доставките: „префактуриране на ремонт на МПС ...“, „наем по договори за МПС-та за ...“ /м.01.2019 г. и за м.02.2019/, „наем на база за месец ...“, „такса обслужване по договор“, „комплексно почистване на композиция“.

В срока по чл.152, ал.1 от ДОПК е постъпила жалба срещу констатациите на органите по приходите в процесния ревизионен акт. В законоустановения срок е издадено Решение № 1128/26.07.2020г. на директора на Дирекция "ОДОП" С., с което оспореният ревизионен акт е потвърден.

По делото са приети писмените доказателства, представени с административната преписка, доказателствата, събрани при предходната ревизия на МАКРО Т. БГ Е., както и относимите към предмета на делото доказателства, събрани в хода на ревизията на [фирма].

В хода на ревизионното производство е установено, че за ревизираните периоди основната дейност на [фирма] е международен автомобилен транспорт. Дружеството притежава лиценз за международен автомобилен превоз на товари за чужда сметка или срещу възнаграждение – лиценз № 12264, валиден до 20.07.2019 г. С цел изясняване факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане на жалбоподателя са извършени процесуални действия, подробно описани в констативната част на изготвения РД, неразделна част от РА, по смисъла на чл.120, чл.2 от ДОПК.

В хода на данъчната ревизия е извършена насрещна проверка на [фирма]. Изисканите доказателствата са представени по електронен път. Представена е Декларация за основната дейност на [фирма].

На [фирма] е извършена ревизия по ЗДДС за периодите от м. 01 до м. 03.2019

г., приключила с РА №Р-22221419001821/ 31.12.2019 г., с който на дружеството са определени задължения по ЗДДС в размер на 26 153,40 лв. и лихви в размер на 2 181,72 лв., вследствие на отказано право на приспадане на данъчен кредит, в т.ч. в общ размер на 12 376,88 лв. по 38 фактури, издадени от [фирма], с предмет на доставките наем на МПС, ремонт, ушиване и поправка на брезент и др. услуги. Посоченият РА е обжалван и е отменен с Решение №711/29.04.2020 г. на директора на дирекция ОДОП С., като е прието, че са налице реални доставки на услуги по процесните фактури.

На [фирма] е извършена ревизия по ЗДДС за данъчните периоди от 01.03.2018 г. до 31.07.2019 г., приключила с РА №Р-22221419006253-091-001/04.11.2020 г., с който са установени задължения в общ размер на 307 848,48 лв. и лихви в размер на 61 999,48 лв. при деклариран ДДС в общ размер на 732,22 лв. Корекцията на декларираните резултати се дължи на непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 307 089,26 лв. на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС и на чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6 от ЗДДС и чл. 9 от ЗДДС, както и на основание чл.71, т.1 от ЗДДС. Установено е, че включените фактури в дневниците за покупки не са съставени в съответствие с изискванията на чл.114 от ЗДДС – не е налице ясна индивидуализация на стопанската операция. РА е влязъл в сила. Установените с него задължения за данъци не са внесени.

С обжалвания в настоящето производство РА е прието, че по отношение на [фирма], получател на 38 фактури, издадени от [фирма], в данъчните периоди м.01.2019 г. и м.02.2019 г. са изпълнени обективните елементи на фактическия състав на чл. 177 от ДДС. Органите по приходите са обосנוвали наличие на първата хипотеза, визирана в чл. 177, ал. 2 от ЗДДС – получателът е знаел, че данъкът няма да бъде внесен. Това заключение е направено въз основа на данни за липса на плащане по доставките и установено наличие на свързаност между дружествата - през ревизирания период СД по ЗДДС, както на получателя, така и на доставчика и неговите подизпълнители са подавани от един IP адрес 199.36.221.171, дружествата имат един и същи адрес на управление и адрес за кореспонденция, използват и си отдават под наем една и съща производствена база. С РА отговорността на [фирма] е ангажирана до размера на ползвания от ревизираното лице данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма] и невнесен от доставчика данък по тези доставки в размер на 12 376,66 лв., ведно с лихви за забава в размер на 2 750,30 лв.

За да потвърди РА, в Решение № 1128/26.07.2020г. директорът на дирекция “ОДОП” С. приема, че са налице правнорелевантните факти, определени в чл.177, ал.1 ЗДДС, за възникване на отговорността: [фирма] е получател по доставки от [фирма], документирани с 38 фактури; доставките са облагаеми и се дължи внасяне на ДДС в бюджета; дължимият данък по цитираните фактури не е внесен. Решаващият орган е направил анализ на разпоредбата на чл.88 от ЗДДС и е приел, че с включването на неправомерно начисления данъчен кредит в резултата за периода [фирма] се домогва да „неутрализира“ именно начисления и изискуем от него ДДС по фактурите, издадени на [фирма], при което положение именно начисленият по тези фактури данък е и невнесен от издателя на фактурите, което според него установява причинната връзка между ползвания данъчен кредит и невнесения данък.

Според решението, лицето е знаело, че данъкът няма да бъде внесен. Този извод е обоснован с факта, че адресът на управление на двете дружества е един и същ, и двете дружества получават регистрация по ЗДДС на основание „избор“ непосредствено след

вписването си в ТР, за ревизирия период СД по ЗДДС на двете дружества са подавани от един и същ IP адрес – 199.26.221.171; използват и си отдават по наем една и съща производствена база, а плащането по фактурите е недоказано, доколкото единствените доказателства за това са напълно нечетливи фискални бонове към малка част от фактурите. Представената справка за извършени разплащания е ценена като извънсчетоводен документ, неносещ данни за своя съставител и негодно доказателство за плащане, а таблица, изготвена за целите на процеса. Обоснован е извод за знание, че начисленият по фактурата данък няма да бъде внесен.

Съобразявайки изложените от органите по приходите мотиви за постановяването на оспорения акт, както и фактите, установяващи се от доказателствата по делото, настоящият съдебен състав намира от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл.156, ал.1 от ДОПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл.156, ал.2 от ДОПК.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган по приходите на основание чл.119, ал.2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия, съгласно чл.112 и чл.113 от ДОПК. Мотивиран е подробно, като неразделна част от него е и ревизионният доклад, съдържащ фактическите констатации и съображения на екипа. Не се установяват съществени нарушения на процесуалния ред за издаване на акта, които да опорочават фактическите и материалноправни изводи на органа по приходите. Доказателствата, послужили за издаването му, са събрани по предвидения в ДОПК ред.

Ревизионният акт е издаден при неправилно приложение на материалния закон.

На първо място следва да се отбележи, че по делото безспорно е доказано, че са налице реално извършени доставки документирани с 38 фактури, издадени от [фирма]. Този факт не се оспорва от страните. Установява се и от приетото Решение № 711/29.04.2020 г. на директора на дирекция ОДОП С., с което е отменен РА № Р-22221419001821/31.12.2019 г. Не се спори и, че доставките са облагаеми, документирани са чрез издадени от доставчика фактури с посочен на отделен ред ДДС, който данък е длъжен да внесе в бюджета. Установено е, че дължимият данък по цитираните фактури не е внесен, както към момента, към който е станал изискуем, така и към момента на издаване на оспорения ревизионен акт.

Спорът между страните е правен и се свежда до приложението на чл.177 от ЗДДС. Нормата на чл.177 от ЗДДС представлява защитна клауза срещу злоупотреби с ДДС и включването ѝ в глава XXV от ЗДДС определя отговорността за злоупотреби като средство за предотвратяване на данъчните измами. Цели се предотвратяване на загубата на данъчни приходи от неизпълнението на задължението на доставчика да внесе начисления данък върху добавената стойност, чрез натоварване и на други лица със задължението да внесат данъка. Принципът, установен с чл. 177, ал. 6 от ЗДДС е, че отговорността се носи от прекия получател по доставката с невнесения данък, но ако той не бъде събран от него, се носи субсидиарна отговорност от всеки следващ получател по реда на доставките. Прилагането на този институт възниква, ако са изпълнени предвидените в закона сложни фактически състави и се реализира също чрез издаване на ревизионен акт спрямо лицето, което е получател по облагаема доставка, като се установява отговорността на това лице за задълженията на негов конкретен доставчик. Това ревизионно производство не води до възникване на

данъчни задължения на субекта, на когото е издаден ревизионният акт, а до привличане на отговорността му за чужди задължения, респективно ревизията не прави този данъчен субект титуляр на данъчно задължение, а длъжник за заплащането на чуждо такова.

Според разпоредбата на чл.177, ал.1 от ЗДДС, регистрирано лице - получател по облагаема доставка, отговаря за дължимия и невнесен данък от друго регистрирано лице, доколкото е ползвало право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия и невнесен данък. В ал. 2 е предвидено, че отговорността по ал.1 се реализира, когато регистрираното лице е знаело или е било длъжно да знае, че данъкът няма да бъде внесен, и това е доказано от ревизиращия орган по реда на чл.117 - чл.120 от ДОПК. В чл.177, ал.3 от ЗДДС е установена презумпция, според която за целите на ал. 2 се приема, че лицето е било длъжно да знае, когато са изпълнени едновременно следните условия: 1. дължимият данък по ал. 1 не е ефективно внесен като резултат за данъчен период, от който и да е предходен доставчик по облагаема доставка с предмет същата стока или услуга, независимо дали в същия, изменен или преработен вид, и 2. облагаемата доставка е привидна, заобикаля закона или е на цена, която значително се отличава от пазарната.

Отговорността по чл.177 от ЗДДС е особен вид солидарна отговорност, при която за едно регистрирано по ЗДДС лице - получател по облагаема доставка, възниква задължение да заплати ДДС на друго регистрирано по ЗДДС лице, при кумулативното наличие на законово определените условия. Съгласно предвиденото в нормите на чл.82 от ЗДДС и чл. 193 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета относно общата система на данъка върху добавената стойност, съгласно приложение 12 към нея - таблица на съответствието - чл. 21, § 1 от Шестата директива на Съвета /77/388/ЕИО/ ДДС е изискуем от доставчика по облагаема доставка. С разпоредбата на чл. 205 Директива 2006/112/ЕО на Съвета /съответна на чл. 21, § 3 от Шестата директива на Съвета/ е дадена възможност на държавите-членки, включително и в случаите по чл. 193 от същата директива, да предвидят, че лице, различно от платеща на ДДС, е солидарно отговорно за плащането на ДДС.

Разпоредбата на чл.177 от ЗДДС изцяло кореспондира с приетото от Съда на Европейския съюз и с общностното право. В други свои решения /по дела С-255/02, С-35/05/ С. е имал поводи да отбележи, че приложението на чл. 21, § 3 от Шестата директива, при въвеждане на национална уредба, както и при прилагане на същата, следва да е в съответствие с принципите на пропорционалност и правна сигурност. Целта е опазване правата на хазната по възможно най-ефективен начин, но мерките не би следвало да надхвърлят необходимото за постигане на тази цел. С оглед приетите с разпоредбата на чл.177 от ЗДДС условия, изчерпателно и ясно изброени, солидарната отговорност е предвидена само в размера, за който не е внесен ДДС, от лице което вече се е възползвало от правото си на данъчен кредит за същия размер ДДС и което е знаело или е трябвало да знае, че начисленият ДДС няма да бъде внесен. Постига се отстраняване само на пряката вреда за бюджета, в рамките на ползвания данъчен кредит.

Фактическият състав, пораждащ отговорността, включва обективни елементи - неизпълнение от доставчика на задължението да внесе начисления данък и упражнено право на приспадане от получателя, и субективен елемент - знание у получателя за това, че данъкът няма да бъде внесен - чл. 177, ал. 2 от ЗДДС. Следователно фактическият състав на солидарната отговорност би бил осъществен, ако се установи

изискуемата от закона кумулативност на обективните елементи по чл. 177, ал. 1, ал. 4 и ал. 6 от ЗДДС и на субективните елементи по чл. 177, ал. 2, пр. 1 от ЗДДС и чл. 177, ал. 2, пр. 2 вр. чл. 177, ал. 3, т. 2, пр. 3 от ЗДДС.

Единствено и само при установено знание на получателя или задължение за знание на същия, че данъкът няма да бъде внесен от неговия доставчик, е допустимо да се ангажира отговорността на получателя за заплащане на данъка. В разпоредбата на чл.177 от ЗДДС е установен особен вид солидарна отговорност, представляваща изключение от правилото, че данъкът се дължи от доставчика, поради което текстът на разпоредбата следва да се тълкува стриктно. По тази причина всяка от предпоставките за ангажиране на отговорността следва да бъде установена при условията на пълно и главно доказване и то от страна на приходните органи. При действието на чл. 170, ал. 1 от АПК, във вр. с § 2 от ДР на ДОПК, процесуалната тежест да установи предпоставките на отговорността за злоупотреби, и в частност презумптивните предпоставки, е за приходната администрация. При действие на презумпцията за знание по ал. 3 на чл. 177 ЗДДС доказателствената тежест за оборването ѝ се прехвърля върху ревизираното лице, но само когато, отново при условията на пълно и главно доказване, приходните органи установят наличието на една от алтернативно изискуемите предпоставки за действие на презумпцията - по т. 2 на чл. 177 - облагаемата доставка да е привидна или да заобикаля закона или да е на цена, значително отличаваща се от пазарната. Изводът е, че единствено и само при установено знание на получателя или задължение за знание на същия, че данъкът няма да бъде внесен от неговия доставчик, е допустимо да се ангажира отговорността на получателя за заплащане на данъка.

Доколкото за знанието следва да се изхожда от обективни критерии, то събраните в тази връзка доказателства като достатъчни и безпротиворечиви, следва да са годни да създадат сигурно убеждение за истинността на фактическо твърдение – знание.

Релевантният момент за установяване на знанието или задължението за него е към момента на издаването на фактурите.

В настоящото съдебно производство безспорно се установява, а и не се спори за следните обстоятелства:

[фирма] с ЕИК[ЕИК] е получател по облагаеми доставки, съгласно чл. 11, ал. 2 от ЗДДС, по 38 броя фактури с предмет /неми на МПС, ремонт, ушиване и поправка на брезент и др./услуги/, По всяка една от доставките, получателят [фирма] е регистрирано по ЗДДС лице, притежаващо данъчни документи-фактури.

Дължимият данък не е внесен от доставчика, съгласно Справка за задълженията на [фирма].

Осъществени са облагаеми доставки, по които доставчикът е издал

фактури с посочен на отделен ред ДДС, който ДДС доставчикът е длъжен да внесе в бюджета, Получателят по доставката е ползвал данъчен кредит, тъй като съгласно чл. 71, т. 1 от ЗДДС притежанието на такава фактура е условие за ползване на данъчен кредит.

[фирма] притежава фактури, отговарящи на изискванията на ЗДДС за закупени услуги / неми на МПС, ремонт, ушиване и поправка на брезент и др./ от [фирма], Чрез включването на фактурите в дневниците за покупки от страна на [фирма] е упражнено правото на приспадане на данъчен кредит по смисъла на ЗДДС за съответните периоди.

[фирма] е ползвало данъчен кредит по гореописаните фактури за закупени услуги, по които начисления ДДС не е внесен изцяло от страна на доставчика [фирма], съгласно приложена справка за задължения на [фирма].

Необосновани са изводите на органите по приходите, че са налице изключително тесни връзки и взаимоотношения между лицата, които вземат управленските решения от името на търговските дружества, че тези лица разполагат с цялата информация относно дейността на съконтрагента, и че действителните отношенията между двете търговски дружества надхвърлят рамките на обичайните делови отношения между доставчик и получател.

В случая са налице две отделни търговски дружества, с различни собственици, различни органи на управление, между които не се установява никаква роднинска или друга връзка, с различен адрес на управление, обслужвани счетоводно от различни лица. Използването и отдаването под наем една и съща производствена база е свързано с търговската им дейност, поради което е логично да имат и един и същи адрес за кореспонденция в даден период. Фактът, че е използван един IP адрес също не може да обоснове извод, че жалбоподателят е участвал активно търговска дейност на доставчика и е знаел, че данъкът няма да бъде внесен.

Тези факти биха могли косвено да подкрепят такъв извод, при наличие на преки доказателства за това, но дори при свързани лица и едни и същи органи на управление между две дружества ВАС е приемал, че не може да се обоснове извод за установеност, при условията на пълно и главно доказване, на наличие на знание на получателя по доставките, че данъкът няма да бъде внесен от доставчика (Решение № 6002 от 18.05.2016г. по адм.д № 2425/2016г., Решение № 6514 от 2.05.2019 г. на ВАС по адм. д. № 1404/2019 г., VIII о,) В Случая не е установена връзка между дружествата или между техните органи на управление. Визираното в разпоредбата знание на регистрирано лице е равнозначно - в случаите, когато регистрираното лице е юридическо лице, на знание на неговите представляващи, които като физически лица биха могли да

боравят с тази категория, съответно да формират или да не формират знание за определени факти и обстоятелства. Няма обективно установени и събрани преки доказателства представляващите жалбоподателя да се знаели или да са били длъжни да знаят, че данъкът от техния доставчик няма да бъде внесен. Не се установяват от доказателствата по делото връзки между двете дружества, които да налагат извод, че РЛ е било наясно с финансовото състояние на предходният доставчик/наличие на задължения към държавата или не/, с неговото намерение за неплащане на данъка. Не се установява от органите по приходите, дружествата да са имали общо счетоводно обслужване.

В хода на извършената ревизия на [фирма] са представени сключени договори, копия на фактури издадени към [фирма], копия на фактури от подизпълнители [фирма], [фирма] и Справка за извършени разплащания. Една от причините, за да приемат органите по приходите, че е налице знание у жалбоподателя е, недоказаността на разплащането по процесните 38 фактури. Видно от представените фактури, разплащанията са извършени в брой, но няма прикрепени касови бележки. Съгласно Справка за оборотите на ФУ на [фирма] не са отчитани приходи през м.01 и м.02.2019 г.

Както и решаващият орган сочи, разплащането по доставката не е елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 177 от ЗДДС, а прихващането по аргумент от чл. 103-105 от ЗЗД е един от способите за погасяване на задълженията на длъжника, като сам по себе си изборът му не обуславя пряк извод за наличие на изследвания субективен елемент – знание. Разплащането по процесната сделка чрез прихващане не изключва добросъвестността на оспорващото дружество.

На слезащо място място плащането на цената не е част от механизма на прилагане на ДДС. Страните по сделката, упражняват правата си без значение дали е налице плащане, единственото изискване е да бъде доказана безспорно реалност на доставката. В конкретния случай не се спори, че е налице реалност на доставката. (Решение № 1728 от 10.02.2021 г. на ВАС по адм. д. № 8208/2020 г., VIIIo.)

Относно твърденията в жалбата, че отговорността на [фирма] е ангажирана по реда на чл.177 ЗДДС преди да са изчерпани всички средства за събиране на задълженията от [фирма], следва да се отбележи, че за реализиране на отговорността по чл. 177 от ЗДДС на прекия получател на доставката не е предвидено изискване за неуспешно събиране на вземането от доставчика или от следващите получатели на доставката.

С оглед изложеното не се установява наличието безспорно на субективният елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 177 от ЗДДС, респ. незаконосъобразен е изводът на ревизиращите

органи, че са налице всички законоустановени кумулативно изискуеми предпоставки за ангажиране на отговорността на оспорващото дружество за ДДС по чл. 177 от ЗДДС за процесните задължения на [фирма]. Оспореният РА не е в съответствие с материалноправните разпоредби, тъй като не се установява субективният елемент, изискуем за ангажиране на отговорността на жалбоподателя по чл. 177 от ЗДДС.

Предвид горепосоченото процесният РА следва да се отмени.

С оглед изхода по делото, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, оспорващият има право да му се присъдят разноски по делото. В жалбата е направено искане за заплащане на всички разноски в т.ч. и юрисконсултско възнаграждение. По делото не са представени доказателства жалбоподателят да е бил защитаван от юрисконсулт, поради което не следва да се присъжда юрисконсултско възнаграждение. Налични са доказателства за направени разноски в размер на 50 лв. – заплатена държавна такса.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София-град, Първо отделение, Л. състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ревизионен акт № Р-22221420003064-091-001 / 07.05.2021 г., издаден от А. Г. М. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и А. Б. Г. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, потвърден в оспорената част с Решение № 1128/26.07.2020г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, с който на [фирма], ЕИК[ЕИК] е ангажирана отговорност по реда на чл. 177 от Закона за данък върху добавената стойност в размер на 12 376,66 лв. за дължим и невнесен данък върху добавената стойност от [фирма], ЕИК[ЕИК] по 38 фактури, издадени в данъчни периоди м. 01 и м. 02.2019 г. и са начислени лихви в размер на 2 750,30 лв.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], разноски в размер на 50 (петдесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд по реда на АПК, в 14-дневен срок от деня на съобщението, че същото е изготвено.

Съдия: